

[K. Axel Nielsen.]

en række alternative lokalemuligheder, og finansudvalget bliver lokket ud på besigtigelse af forskellige lokaler. Havde finansudvalget på dette tidspunkt fået underretning om den endelige accept af 28. juni og muligheden for et erstatningskrav, var medlemmerne nok blevet hjemme.

Af det, jeg her har fremdraget fra beretningen, må det da vist være klart for enhver, at der er et ubetinget behov for en vurdering af boligministerens forhold i forbindelse med tilvejebringelsen af kildeskattehuset. Det kan da ikke være regeringens alvorlige mening, at det kan være rigtigt, at den selv etablerer en undersøgelseskommission, som ikke må foretage en bedømmelse, og at det materiale, som så kommer frem, alene vurderes af den regering, der har nedsat kommissionsdomstolen og bestemt dens kommissorium. Regeringen er naturligvis på forhånd inkompetent til at afsige dom; også for regeringens egen anseelses skyld må det kræves, at uvildig sagkundskab foretager den fornødne vurdering. Har da mon venstre og de konservative ikke i dag det samme ønske, som de havde i 1959 om at sikre, at de oplysninger, medlemmerne af regeringen giver folketinget, skal være ubetinget rigtige? Den nuværende forsvarsminister og i sommer, altså sidste sommer, fungerende boligminister har udtrykt det meget klart den 9. december 1959 i folketinget. Han sagde da — det er Folketingstidende 1959-60, sp. 1543 —:

„Passivitet over for et konstateret tilfælde af ufuldstændige oplysninger til folketinget kan få de værste konsekvenser for folkestyret. Hvordan skal dette ting kunne udføre sit lovgivningsarbejde, hvis medlemmerne ikke kan stole på rigtigheden af de oplysninger, der gives fra et regeringsmedlem? Folketinget har jo ikke selv nogen mulighed for at skaffe sig disse oplysninger. Det mindste, man kan forlange af lovgivningsarbejdet og af de beslutninger, der i øvrigt træffes i tinget, er dog, at vedtagelserne hviler på et

sandfærdigt og rigtigt grundlag. Hvis ikke engang det er tilfældet, kan det blive vanskeligt at opretholde tiltroen i befolkningen til dette tings virksomhed.“

Ja, jeg skal lade disse ord tale for sig selv. Jeg henstiller, at regeringen bøjer sig for kravet om, at en undersøgelse finder sted.

Lysholt Hansen: For mig at se har denne sag, lige siden den blev til en sag, fra regeringens side været lagt op med det klare sigte at finde én eller flere ansvarlige i embedsmændenes kreds for på denne måde at aflede opmærksomheden fra det helt afgørende for folketinget, nemlig om der i sagsbehandlingen mellem folketinget, repræsenteret ved finansudvalget, og den ansvarlige minister er indtruffet forhold, der giver folketinget anledning til påtale.

Regeringens første beslutning om at lade det hovedrevisorat, hvorunder boligministeriet sorterer, foranstalte en undersøgelse af handlingsforløbet i denne sag, tog ganske klart sigte mod embedsmændene og udelukkede en bedømmelse af ministerens handlinger. Tilsvarende er det med det kommissorium, der blev pålagt kommissionsdomstolen, og klarest fremgår det af den erklæring af 22. april i år, hvori regeringen meddeler resultatet af sin bedømmelse af domstolens beretning.

Denne bedømmelse skal jeg vende tilbage til om et øjeblik, men jeg vil gerne understrege, at det var regeringens egen beslutning, at denne sag trængte til en nærmere undersøgelse, da det blev klart, at der over for finansudvalget var afgivet urigtige oplysninger. Vi delte denne opfattelse vedrørende en undersøgelse, og vi ville vel, hvis regeringen ikke selv havde truffet beslutning om en undersøgelse, have begæret en sådan.

Hvis man vil undgå, at der såvel her i tinget som i befolkningen skal opstå utryghed ved den måde og det grundlag, hvorpå vi træffer beslutning om anvendelse af statens og borgernes penge, må det være en